

оставамъ!... Значи?... (Пакъ го погледва, сякашъ, да се увѣри, че не се лъже)... Ти, ти, добрий Мони.. каза че оставамъ! Примиряваме се!

Мони. (Съ облекчение). Да! (Скача, като да свали тежко бреме отъ плещи, ала пакъ сѣда до Захарина, хваща ѝ ръцетъ и като я гледа продължително въ очи, проговаря)И все пакъ!

Захарина. (Сепната) Какво?

Мони. (Следъ кратко мълчание, съ непоносима болка) за детето!... За нашето мило дете .. за тебе, нашето семейство трѣбва да остане... Отъ всичко, що стана—ние получихме единъ назидателенъ урокъ.: Ние пакъ повърнахме щастието си... но Рина... кой знай дали щастието, нашето златно щастие, обгорено въ пламачитъ на жълтия пожар , е дълго и трайно!

Захарина. (Отпуска глава на рамото му и заплаква).

Мони. (Прегръща жена си и сложили дланъ върху главата ѝ дълбоко въздъхва.)

Лена. (Застава срещу иконата и направа тежъкъ кръстъ!

Чува се задавения плачъ на Захарина. Камбанниятъ звонъ замира.

Завесъта се спуска бавно.

КРАЙ.